

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΕΣ ΣΕΛΙΔΕΣ

Η ΖΩΗ ΤΟΥ ΟΥΩΛΤΕΡ ΣΚΩΤ

Ἡ καταπληκτικὴ ἐπιτυχία τῶν ἔργων του. Πῶς γοήτευε σέδια. Τὰ ἀφάνταστα κέρδη τοῦ Σκώτ. Ἡ ἀγάπη του

καὶ συνάρπαξε τοὺς ἀνχνώστας του. Χαρακτηριστικὰ ἐπειρὸς τὸν μεσαιῶνα. Ἡ πρηνὴς ζωὴ του. κτλ. κτλ.

μαντικῶ ποιητοῦ.

Ἀνάλογα περιστατικά συνέβησαν καὶ μετὰ τὰ μυθιστορήματα τοῦ περιφήμου Ἀγγλίου μυθιστοριογράφου τοῦ περασμένου αἰῶνος, τοῦ Σερ Οὐώλτερ Σκώτ. Τὰ ἔργα τοῦ Σκώτ διαβαζόντουσαν ἀπ' τὸ κοινὸν μὲ ἀφάνταστο ἐνδιαφέρον, μὲ πάθος, μὲ μεθὴ ἀληθινή. Ἐνῶς ἀπὸ τοὺς ἐκδότες του, ἄνθρωπος ὅσῳ οὐρανόθεν, λόγῳ τὸν ἐπαγγέλματός του, ἀπὸ βιβλία καὶ διαβάσματα, ἔγραφε στὸν Σκώτ, μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν τῶν χειρογράφων τοῦ περιφήμου μυθιστορηματοῦ του, τοῦ «Ἰβανόξ» :

«Θάκαινα δαυτοὺς τοὺς ὅρκους τοῦ κόσμου ὅτι ποτὲ δὲν ἐνοιῶσα τέτοια εὐχαρίστησι, δὲν ἐπαύωμαι τὸ τελευταῖόν σας μυθιστόρημα. Τὴν ἰδίαν εὐχαρίστησιν ἐνοιῶσε κι' ὁ φίλος μας ὁ λόρδος Χόλλαντ. Ὅταν τοῦ ζήτησα τὴ γνώμη του γιὰ τὸ βιβλίόν σας, μοῦ εἶπε ! «Ἡ γνώμη μου ; Ἀγαπητέ μου, σὲ σίτιν μου κανένας δὲν κοιμήθηκε ἀπὸψε. Ὅλοι διαβάσαμε τὸν «Ἰβανόξ».

Ἀλλ' αὐτὸ δὲν συνέβη μονάχα μετὰ τὸν «Ἰβανόξ», τὸ πρὸ πολὺχροτο μυθιστόρημα τοῦ Οὐώλτερ Σκώτ. Συνέβη καὶ μετὰ ὅλα τ' ἄλλα μυθιστορήματά του, ὅχι δὲ μονάχα στὴν πατρίδα του, τὴν Ἀγγλίαν, ἀλλὰ καὶ σ' ὅλην τὴν Εὐρώπην. Παντοῦ ὁ Οὐώλτερ Σκώτ ἠπύρε δημοφιλῆς, ὅσο καὶ ὁ Βολταίρος, διάσημος, ὅσο καὶ ὁ Βύρων, καὶ μερικὸι ἔφτασαν στὸ σημεῖον νὰ τὸν παραβάλλουν καὶ μ' αὐτὸν τὸν Σαίξπηρ ἀκόμα. Τὰ βιβλία του ἔκαναν νὰ κλαῖνε μοδίστρες καὶ δοῦκισσες, δάκρυα, πού ἔφεραν στὸν συγγραφέα κέρδη ἔξη εκατομμυρίων φράγγων ! (μισοῦ, δηλαδή, περίπου δισεκατομμυρίων δραχμῶν) ...

Μονάχα στὴ Γαλλίαν πολὺ ἤθνησαν, ὅσο ζοῦσε καὶ καμμιὰ εἰκοσαετία χρόνον μετὰ τὸ θάνατό του, ἐνῶσις ἐκατομμύριον τόμου τὸν ἔργων του !...

Ὁ Οὐώλτερ Σκώτ γεννήθηκε τὸ 1771, δυὸ χρόνια μετὰ τὴν γέννησιν τοῦ Ναπολέοντος καὶ τοῦ Σατωβριάνδου, στὸ Ἐδιμβούργο, τὴν πρωτεύουσαν τῆς Σκωτίας. Ὁ πατέρας του ἦταν νομομαθὴς, σοφός, ἰδίως στὸ Μεσαιωνικὸ Δίκαιο, δικηγόρος καὶ μανιὼδης συνθέτης παλαιῶν τραγουδιῶν. Φαίνεται λοιπὸν ὅτι ἀπ' τὸν πατέρα του κληρονόμησε ὁ μυθιστοριογράφος τὴν ἀγάπην, ποῦ τοῦ γίνετο πολὺ γρήγορα πάθος, γιὰ τὸ παρελθόν. Ἡ πρώτη ἀναμνήσεις τοῦ Οὐώλτερ Σκώτ ἀναφέρονται στὴν ἐντελὴς παιδικτὴν ἡλικίαν του. Ἦταν δὲν ἦταν τριῶν χρόνων, ὅταν οἱ δικαὶ του τὸν ἐπὶ γυν' ὅτι ἕνα ἀγρόκτημα, γιὰ νὰ ἰδοῦν ἂν ὁ καθαρός ἀέρας θὰ ἐπιδροῖς ἐνεργητικὰ στὸ παράλυτο ποδάριόν του.

«Μὲ τῶλιγαν — διηγείται ὁ ἴδιος — γυμνὸ μέσα σὲ μιὰ θερμὴ προδιὰ σφαγμένου πρὸ ὀλίγου προβάτου, κι' εἶσι, μισὸς ἄνθρωπος καὶ μισὸ ζῶον, σερνόμενον ἐπὶ ὥρᾳ στὰ πατώματα τῆς ἀγορικίας μας. Φαίνεται πὼς τὸ τῶλιγμα μέσα σὲ ζεστὴς προδιὰ συνηθιζόταν τότε ὡς θεραπεία γιὰ τὰ παράλυτα πόδια».

Ὁστόσο, ἡ τόσο ἰδιορρυθμὴ αὐτὴ θεραπεία δὲν ἔφερε κανένα ἀποτέλεσμα στὸν Οὐώλτερ Σκώτ. Ἐμεινε χωλός, ὅπως καὶ ὁ σύγχρονός του λόρδος Βύρων, πρᾶγμα ποῦ συντελέσεν πολὺν σὺν τὸν ἐπιδοθὲν στὸ διάβασμα. Μὰ καὶ πρὶν ἀκόμα ἀρχίσει τὸ διάβασμά, ἡ φαντασία του

ΦΗΓΟΥΝΤΑΙ γιὰ τοὺς «Ποιητικοὺς Ρεμβασμοὺς» τοῦ Λαμαρίνου, ὡς συλλογὴ πού περιέχει καὶ τὴν περιφήμην «Λάμην», ὅτι τὴν πρώτην μερὰ πού κυκλοφόρησε προκαλέσεν ὅσον τέτοιον βαλμὸν τὸ ἐνδιαφέρον, ὥστε μιὰ μαρτυρία, ἐνῶ ἦταν ντυμένη, ἔτοιμη γιὰ νὰ παῖ σε κατωὶ χορὸ, παρασύρθηκε τὸσο ἀπὸ τὸ διάβασμα τῆς συλλογῆς, ὥστε λησμονήσῃ καὶ τὴν ἐτοιμασίαν τῆς καὶ τὸ χορὸ, καὶ ξενήτισε, μεθυσαμένη ἀπὸ τὴς ἐξαισιῶς μελωδίας τῶν ποιημάτων τοῦ γλυκεράτου ρο-

εῖλε γεμίσει ἀπὸ θρόνους καὶ ἱστορίας, πού τοῦ διηγούντο οἱ γονεῖς του καὶ πού κατόπιν τοὺς χρησιμοποίησεν στὰ μυθιστορήματά του. Σὲ ἡλικίᾳ τριῶν χρόνων εἶχε μάθει ἀπ' ἔξω μιὰ παλαιὰ Σκωτικὴ μπαλλάντα καὶ τὴν ἀπήγγελε τόσο δυνατὰ, παντοῦ καὶ πάντοτε, ὥστε μιὰ μερὰ μετὰ τὴς φωνῆς του δὲν ἄφηνε ν' ἀκουστῇ ὁ πάτωμα τοῦ χωριοῦ, πού ἐκφωνοῦσε λόγο. Ἦταν καταπληκτικὴ ἡ εἰκόλια, μετὰ τὴν ὁποία μάθαινε τὴς μπαλλάντας. Τὴς ἀποστήθιζε πέρα ὡς πέρα, φτάνει νὰ τὴς ἀκούγῃ δυὸ-τρὶς φορές. Σὲ ὅλα τ' ἄλλα ὥστόσο ὁ Οὐώλτερ Σκώτ ἦταν μάλλον τεμπέλης. Μελετοῦσε λίγο καὶ μετὰ τὸ ἔξω καὶ μάθαινε δύσκολα ὅλα τὰ πρακτικὰ μαθήματα, πού δὲν μιλοῦσαν στὸ αἶσθημα ἢ στὴ φαντασίαν του. Ἀντίθετα ὅμως τὸ πάθος του γιὰ τὴν ποίησιν ἦταν φοβερό. Μιὰ μερὰ, κάτῳ ἀπὸ ἕναν πλάτανον, διάβαζε μιὰ συλλογὴ παλαιῶν Σκωτικῶν τραγουδιῶν. Ἦταν ἡ πρώτη φορὰ πού διάβαζε εἶσι πολλὰ καὶ μαζωμένα ποιήματα κι' ἐνοιῶσε τέτοια ἀπόλαυσι, τέτοια μέθη, ὥστε τὸ διάβασμα τὸν ἔκανε νὰ ξεχάσῃ καὶ τὸ φαί του ! Ἀπὸ τὴ μερὰ ἐκείνη συνιαβήθη, φίλοι, γνώριμοι ἀπλοὶ καὶ δικαὶ του ἢ τῆς οἰκογενείας του, τράχηξαν μαρτυρία ἀπ' τὸν νεαρό Οὐώλτερ Σκώτ. «Ὅποιον κι' ἂν σιαντόνουν, καὶ στὴν πρὸ ἀκατάλληλῃ ἀκόμα στιγμῇ, τὸν καταδιώκε μετὰ τῶν στίχων τῶν παλαιῶν Σκωτικῶν τραγουδιῶν, πού ἔγραψαν ἀπ' τὸ στόμα τοῦ γρηγοροῦ καὶ ὁμητικοῦ, σὺν καταρράγη»...

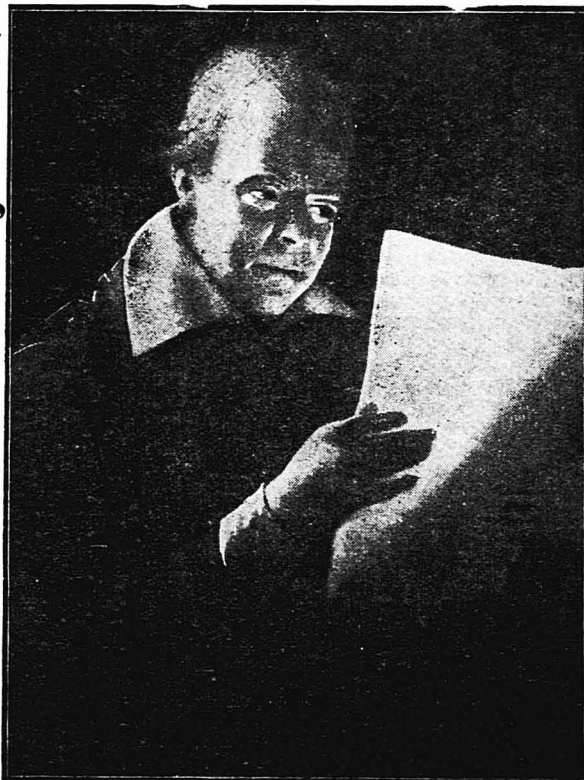
Ἀφοῦ σπούδασε Νομικὰ στὸ Πανεπιστήμιον τοῦ Ἐδιμβούργου, ὁ Οὐώλτερ ἐπῆγε νὰ ἐξασκηθῇ γιὰ τὸ δικηγορικὸν ἐπάγγελμα σὺν γραφεῖν τοῦ πατέρα του. Μὰ ἡ κλίσις του γιὰ τὴ φιλολογία ἦταν τόσο δυνατὴ, ὥστε δὲν τὸν ἄφηνε ν' ἀσχοληθῇ καθόλου μετὰ τὴ δικηγορίαν. Τὰ συντάγματα τοῦ γραφεῖου του ἦσαν γεμάτα ἀπὸ μυθιστορήματα περιπετυσθὰ καὶ ἱπποτικά, γιὰ αὐτὰ μονάχα τοῦ ἄρεσαν. Κάποτε, σὲ μιὰ μαζωρόχρονη ἀρρώστειά του, κατὰ τὴν ὁποία τοῦ εἶχαν ἀπαγορεύσει νὰ μιλήσῃ, ὁ Οὐώλτερ Σκώτ, ἀφοῦ κατεβρόχθισε ὅλα τὰ βιβλία τὸν ποιητῶν, τὸν μυθιστοριογράφων καὶ τῶν γεωγράφων, πού εἶχε νὰ ἔχῃ, ἄρχισε ὑστερὰ νὰ κἀν διάφορα σχέδια μετὰ πετραδάκια, πού παριστάναν στρατιώτες γιὰ νὰ καταλάβῃ ζωηρότερα τὴς περιγραφῆς τῶν μαχῶν.

Ὅταν ἔγινε καλά, ἄρχισε νὰ περιγίρῃ ὅλα τὰ μέρη τῆς Σκωτίας, πού εἶχαν πύργους ἢ ἄλλα μνημεῖα μεσαιωνικὰ ἢ παρονιστὰς ὁποῖοι ποτε κάποιον ἱστορικὸ ἐνδιαφέρον.

Ἐφ' ὧς — γράφει — νὰ μοῦ δείξουν ἕναν παλαιὸ πύργον ἢ ἕνα πεδῖον μάχης, κι' ὁμῶς ἡ φαντασία μου παρουσίαζε δολοφονίας μπροστά μου τοὺς κατοίκους τοῦ πύργου ἢ τοὺς πολεμιστὰς, ἔδλεπα τὰ κοστούμια τους, τὴς μορφῆς τους, ἀκούγα τὸν ἦχον τῆς φωνῆς τους, τὰ λόγια τους, καὶ μπορούσα ἐκείνη τὴν στιγμὴ κίελας νὰ δημιουργήσω ἐκ τοῦ προχείρου μιὰ περιγραφή, πού γοήτευε ὅσους τὴν ἀκούουν. Κάποτε, διασχίζοντας τὸν Μάγκου - Μούαρ, κοντὰ στὸ Σαιντ - Ἀντριους, μοῦ ἤλθε ἐξαφνικὰ ἡ βρεξὶς νὰ περιγρῶν τὴ δολοφονία τοῦ ἀρχιεπισκόπου τοῦ Σαιντ - Ἀντριους σὲ μερικὸς συνταξιδιώτες μου. Ἐνῶς λοιπὸν ἀπὸ τοὺς ταξιδιώτες αὐτοὺς μοῦ διηγόταν κατόπιν ὅτι, μολοντοῦ γινώριζε τὴν ἱστορίαν αὐτήν, ἡ διήγησίς μου τοῦ εἶχε κάνει τέτοια ἐντύπωσι, ὥστε δὲν μπόρεσε νὰ κοιμηθῇ ὁλόκληρὴν τὴν νύκτα».

Ἡ φαντασία τοῦ Οὐώλτερ Σκώτ ἦταν ἐκ φύσεως πολὺ ζωηρή. Μὰ τὴν καλλιεργοῦσε καὶ ὁ ἴδιος μετὰ ἀδιάλειπτες μελέτες καὶ ἐρεῖνες. Ἐπὶ μιὰ ὁλόκληρη ἐπταετία ἔκανε ταξιδιὰ καθε χρόνο ἕνα ταξεῖδι στὴν ἄγρια καὶ ἀπομακρυσμένη περιοχή τῆς Σκωτίας, στὸ Λίντσαντελ, ἐξερεινώνοντας τὸ παραμικρότερον ἐρεῖπιον καὶ τὸ πρὸ χαμῶν ποταμιά, περνώντας τὴς νύκτας του στὴς καλύβες τῶν βοσκῶν, συγκεντρώνοντας θρόνους καὶ τραγοῦδα ἀπ' τὰ χεῖλη τῶν χωρικῶν.

Διάβαζε κάθε λογῆς μεσαιωνικὸν χειρόγραφο κι' ἔγγραφο, ἀκόμα καὶ τὰ συμβόλαια καὶ τὴς διαθήκες. Τὴν πρώτην φορὰ πού κατάρθωσε ν' ἀποκτήσῃ ἕνα ἀπ' τὰ μεγάλα πολεμικὰ βιβλία, πού μεταχειρίζονταν οἱ Σκωτοὶ πολεμιστὰς, ἦταν τόσο ὁ ἐνθουσιασμός του, ὥστε σάλπυξε σ' ὅλο τὸ διάστημα τοῦ ταξιδιοῦ του. Ἡ σκουριασμένη μεσαιωνικὴ πανοπλία καὶ ἡ κατεντισμένη περὶ αὐτὴν τὴν τραποῦσαν ὅσο καὶ ἡ πρὸ θυμωφῆς γυνῆς, ἐγέμναν τὴν ψυχὴν του μετὰ

Ὁ Οὐώλτερ Σκώτ

ΤΙ ΓΙΝΕΤΑΙ ΣΤΟ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ ΚΑΙ ΣΤ' ΑΛΛΑ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΑ ΚΕΝΤΡΑ

Η ΖΩΗ, ΟΙ ΕΡΩΤΕΣ, Η ΑΠΙΣΤΙΑΣ, ΟΙ ΓΑΜΟΙ ΚΑΙ ΤΑ ΔΙΑΖΥΓΙΑ ΤΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ

(Ειδήσεις, πληροφορίες, κουτσομπολιό)

ΝΕΞΑΙΡΕΤΩΣ όλος ό κινηματογραφικός κόσμος — και μόνον αυτός; — βοίσκειται σε μεγάλη συγκίνηση. Η Γκρέτα Γκάρμπο παντρεύεται.

Και ποιος είναι ό ευτυχής θνητός;

Ο Ραμόν Νοβάρο; Ο Μαρσέλ Τιλ; Ο Χίτλερ; Ο Πρόεδρος Ρούβελ; Ο πρόγνηψ της Ουάλλιας;

Κανείς απρανή; Ένας άγνωστος σχεδόν. Ο Μάξ Κόμπελ, μηχανικός και παληός φίλος της Γκρέτας.

Επιστατεί ό ίδιος τώρα στο Ντόβι, όπου φάνετα, πως θα περάσει τό μήνα του μέλιτος, με τη μυστηριώδη βασίλισσα του Χόλλυγουντ.

Ένας Άγγλος περιηγητής που έπεσκέφθηκε τώρα τελευταία τό Χόλλυγουντ, τό περιέγραφε ως εξής στις εντυπώσεις του:

«Περιεργη πόλις. Στη συνοικία μου μένουν οί κινηματογραφικοί άστέρες, επί μιά όλόκληρη μέρα δέν είδα ούτε ένα διυδάτη στούς δρόμους. Μόνο μιά άτελειωτή σειρά αυτοκινήτων πολυτελείας, «Λίνκολν» και «Ρόλς-Ρόυς». Και ήσυχία, γαλήνη, μυστήριον!»

Να και μιά είδησις που θα συγκινήσει την Κοινωνία τών Έθνών: Οί κινηματογραφικοί άστέρες θα ζητήσουν ν' ανακηρυχθή τό Χόλλυγουντ ανεξάρτητη δημοκρατία.

Στό επαναστατικό κίνημα πρωτοστατούν ό «Αδόλφος Μανζού, ή Μαίρη Πίκφορντ, οί Τζόν και Λιονέλ Μάρουμορ, ή Τζίν Χάλοου, ή Μπίλι Ντόβ και ό Μάστερ Κητον, μετέχουν δέ και πλείστοι άλλοι άστέρες, ιδίως θηλυκοί.

Ζήτω λοιπόν ή κινηματογραφική ανεξαρτησία!»

Φαίνεται ότι είναι πολλή τών κινημάτων στο Χόλλυγουντ. Να και μιά άλλη επανάστασις. Έναντίον τών «σεξ-άπτηλ» αυτή. Έξη από τις μεγαλύτερες βεντέτες, ή Τζόαν Κρόουφορντ, ή Έλεν Τέβις, ή Μαίρη Πίκφορντ, ή Μάριον Νταίβς και ή Νόρμα Σηφερ ωρκόστησαν να μην ξαναπαίζουν ρόλο γυναίκας με «σεξ-άπτηλ».

Είπε φανερό πως ό πόλεμος αυτός στρέφεται έναντίον της Μάρλεν Ντήρσι...

Τι ζήλεια... Τι ζήλεια...

Η Άνν Ντόρακ έμπεξε φανερόν και λυσσαλμένο πόλεμο έναντίον της Πόλας Νέγκρι.

Έπαγγελματική αντιζηλία; Κάτι φοβερότερο. Έρωτική ζήλεια...

Η Άνν είναι τρελλά έρωτευμένη με τόν Κλάιβ Μπρούκ, με τόν όποιο φλερτάρει και ή Πόλα. Αυτό έκαμεν έξω φρενών τή Ντόρακ,

αναμνήσεις και ποιήσι. «Ο!» αυτά συνέβαιναν, γιατί ό Ουόλτερ Σκωτ είχε ψυχή αληθινή Ιπποτική. Η πό μεγάλη φιλοδοξία της ζωής του ήταν όχι τό να γίνη ένας διάσημος συγγραφέας, αλλά ν' αναγνωριστή ότι άνηκε σε μιά ιστορική οικογένεια και να γίνη κι' ό ίδιος ό γενάρης ενός κλάδου της οικογενείας αυτής.

Όταν έγινε πλούσιος, έδωσε τεράστια ποσά και έχτισε έναν πύργο, που ήταν πανομοιότυπο τών μεσαιωνικών, με πολειότρες, με θυρεούς, που ήταν σκαλισμένοι δράκοι και λέοντες, με πανύψηλους «γιοίκους» (ντουάτες), με δάια και άρματα. Στόν πύργο αυτόν, επί χρόνια διαζήκη, ό Ουόλτερ Σκωτ έφανε πως οί παλαιοί φεουδάρχαι, προσπαθώντας ν' άναστήσουν ή ήθη και ήθια των. Παρείχε πρόθυμα φιλοξενία σ' όποιους πήγανον εκεί, μιά ιδίως στούς συγγενείς, στούς γείτονες, στούς φίλους, ωργάνων μεγάλα, πολυήμερα κινήγια, είχε στό γεμάτο του, όπου λάβαιναν μέρος συχνά σαράντα πρόσωπα, τραγουδιστάς, που άπήγγελλαν παλαιά Σκωτικά τραγούδια, σινδοδεύμενα με παλαιά όργανα, έδινε κάθε τόσο χορούς, όπου, κατά την παλαιά συνήθεια, εφ' λόγους δέν ντεσπότανε να δώσει τό χέρι του στην κόρη της μλωνούσας.

Όστόσο ή πειγματική αυτή ζωή στο τέλος κατέστρεψε οικονομικώς τόν Ουόλτερ Σκωτ. Έτσι τα τελευταία του χρόνια τά περάσε με δυσκολίες, αλλά, όχι όμως με φτώχεια και με στερήσεις, όπως τόσοι άλλοι συγγραφείς.

ή όποια άποφάσισε να διαθέσει για τόν πόλεμο έναντίον της αντίζηλου της 350.000 φράγκα, που έκέρδισε σ' ένα λαχείο του Σιάγας.

Ένας έρωτικός πόλεμος, χρειάζεται βέβαια έξοτισμούς και έξοδα!.. Κύρια άρθρα στις εφημερίδες, λιβέλλους, βοισίες... κι' έχει ό Θεός!

Θυμάστε τόν μικρόν Τζέιν Κούτλαν, τόν μικρότερο στην ηλικία κινηματογραφικόν άστέρα, τόν όποιον ελκεν ανακαλύψει ό Σαρλώ;

Είχε έρθει και στην Άθήνα στά 1925 και τού έγινε άποδοχή βασιλική.

Έχουμε άρκετόν καιρό να τόν ιδούμε να παίζει κι' ίσως να μιν τόν ξαναδούμε, γιατί έγινε... δημοσιογράφος! Γράφει τώρα κριτικές τών κινηματογραφικών έργων.

Σιδεροκέφαλος, λοιπόν, ό νέος συνάδελφος!..

Η «Γαλλική Κομωδία» ζοντενέ να ημιάξει. Οί περισσότεροι έταίροι της ήθελοποι προσεχώρησαν στόν κινηματογράφο.

Η Μαρί Μπέλ, ή Μαίρη Μαρκέ, ή Βέρα Κορεν, ή Μαντλέν Ρενώ, ή Έντνιγν Φενιέρ, ή Κατερίνα Φοντενέ, ό Ζάν Βενιέρ, ό Κλόντ Λεμάν, ό Υοσέλ, ό Μαρτινέλλα, ό Βινταλέν, ό Λουσιέν Νταμπόσ, ό Άλεξάντρο, ό Έσμεν, ό Σαρί Γκρανβάλ, ό Έμιλ Νταβιν και πολλοί άλλοι, άρσαν τó θέατρο χάριν του κινηματογράφου. Άζαμα και ή Σελί Σορέλ.

Πρό όλων ημερών ήθελεν να μοιάσουν στη «Γαλλική Κομωδία» τούς ρόλους της «Αρλεζιάνας» για πρώτες. Και δέν εύρισκαν ήθοισις να εμπιστευθούν τούς ρόλους αυτούς. Γιατί όλοι οι καλοί ήθοισις του θεάτρου γινώσκον διάφορα φώα.

Κρίσις δηλαδή και στό θέατρο. Και τί κρίσις!..

Η Τζενίνα Άθανάσιου, που παίζει στην «Κοιούμνια» και για την όποιαν γράψαμε σε προηγούμενον φύλλο, δέν κατάρχεται από την Ελλάδα, αλλά από τή Ρουμανία.

Ίσως όμως ναίνα έλληνικής καταγωγής.

Ποιός ξέρει!..

Σε προηγούμενο φύλλο έγγραψαμε για τόν έξωφρενικό γάμο της Τζόαν Χάροου, ή όποια μιά νύχτα άπήγαγε τό φωτογράφο Χάρολντ Ρόξεν μ' ένα αεροπλάνο και στις τέσσερες τό πρωί χτυπούσαν τήν πόρτα ενός άσημου συμβολαιογράφου στό χωριούδα Γιούμα της Άριζόνας, ζητώντας να τούς παντρέψη.

Ο συμβολαιογράφος αυτός θα κίψη, φαίνεται, τήν τύχη του, γιατί τό παράδειγμα της Χάροου τό μιμούνται τώρα κι' άλλες βεντέτες. Ένα βράδυ, πρό όλων ημερών, ή Σάλλυ Άϊλερς, στην όποιαν ό Χάρου Μπρόουν είχε έκαρώσει τόν «θερμόν έρωτά του», έπήγε και τόν βοήθηε στό στούντιο και τού έρωτέινε ξαφνικά:

—Χάρου, τί λές, κάνουμε μιά πρόδα τζενεράλε του μηνός του μέλιτος με τό αεροπλάνο;

—Μπράβο, Σάλλυ!

Και σε μιν ώρα πετούσαν για τή Γιούμα. Τους συνόδευαν στό ταξίδι τους ή Μπέιτε Ντάβελς κι' ό Μπέν Λάιους.

Ο συμβολαιογράφος της Γιούμας περιμένει τώρα τή Μόρια Χάπινς και τόν Κιγκ Βίντορ, τών όποιων τό ειδύλλιο πρόκειται να κατάρχη σε γάμο. Νταραβέρι μιά φορά!..

Να κι' ένα ρεζό.

Η αδελφή της Ταλλούλα Μπέντζηντ, Εύγενία, έπηρε τό έκτο της διαζύγιο και παντρεύεται για έβδομη φορά. Χαρά στό κοινάγιο της!..

Είπε όμως τόσο συνηθισμένο πράγμα τό διαζύγιο στην Άμερική και ιδίως στο Χόλλυγουντ, ώστε ή άμερικανική εφημερίδες δημοσιεύον τις εικόνες τών όλων ήθοισιν του κινηματογράφου που δέν έπλησαν διαζύγιο. Με θανασιω δέ μιλούν για τόν Τζωρτζ Άρλς που έχει 34 χρόνια παντρεμένος, χωρίς να σκεφτή για διαζύγιο.

Έχει όμως και δυσάρεστα επακόλουθα τό διαζύγιο. Ο Άδόλφος Μανζού, παραδείγματος χάριν, είρησε τό μετλά του από τήν Κάθριν Κάρβετς. Μετά τό διαζύγιο της, τού έξήτησεν άποζημίωσι 2500 δολάρια κι' έπειδή δυστροπούσε να της τή δώσει, ή Κάθριν έκαμε κατάσχισι τών καταθέσεών του σε μιά Τράπεζα του Χόλλυγουντ.

Τώρα τελευταία πάλι σε μιά εφημερίδα του Χόλλυγουντ δημοσιεύθηκε ή έξις δήλωσης:

«Ο Κ. και ή Κ. Μελ Χάμιλτον είναι έντεκα χρόνια παντρεμένοι και, παρ' όλες τις φήμες, θα μείνουν παντρεμένοι αλωνίως.

Μπορεροσάο!..

Η Γκρέτα Γκάρμπο, της όποιας αναγγέλλονται οι προσεχείς γάμοι